

halva hyran och barnvakt

Ja så blev jag då kär. Kanske blind, eller valde att inte lyssna på protesterna från mitt inre och varningar från vänner. Visst tyckte jag att han pratade väldigt negativt om sin fd, tyckte att vadå du har ju ändå varit tillsammans med henne så någonting bra måste du ju ha sett hos henne. Förstår nu varför han var så hatisk mot henne. Hon hade sett igenom hans falska mask och fått nog. Sparkat ut honom då hon blivit less på hans försäkringsbedrägerier, uppgjorda bil- och skoterolyckor, hans drickande, hans kvinnohistorier. Han var inte ärlig. Inte på något sätt. Det skulle jag också upptäcka med tiden. Jag var ett lätt byte för honom, hade ju levt i en skyddad värld med en man som var pålitlig och stabil iallafall under vårt förhållande. En man som jag visste var jag hade. Så vad visste jag? Jag var så oförberedd. Jag minns så väl att han sa att barnen var det viktigaste och att han hellre skulle ligga hemma i soffan och mysa med tjejen än att springa ute på krogen. Något som jag absolut inte skulle göra var att ljuga för honom. Varför ljuga och vara tvungen att komma ihåg det sen? Nej bättre då vara ärlig. Allt det han sa visade sig bara vara ord som jag föll för, för att jag själv ville ha det så. Men han, han levde aldrig upp till det. Barnen hade han aldrig tid med, det var jag som fick se till dom när det var hans veckor att ha dom hos sig. Han kanske inte sprang på krogen men min värsta konkurrent var spriten. Så till det här med ärlighet. Jag har aldrig träffat på en större lögnare. Jag skulle vilja kalla honom för sociopat. Han har inget samvete. Han såg i mig chansen till att få ett ordnat hem, så han kunde ha sina barn hos sig. Så att han kunde säga att han minsann var en så bra pappa. Han utnyttjade mig som halva hyran och barnvakt. Vi hyrde ett hus tillsammans, han hade 2 barn och jag 3 så det behövdes utrymme. Barnen var jämnåriga 5, 7,7,8 och 10 år. Jag såg framför mig en framtid där vi gjorde saker tillsammans med barnen. Så fel jag hade. Tiden med honom var en ständig undran när vi skulle träffas. Vi kunde aldrig planera något då han jobbade väldigt mycket. Svartjobb, han var ju sjukskriven. Tror nog inte att han arbetade alla gånger heller. Han hade nog många flickvänner att besöka. Han kunde komma hem och säga jag sticker inatt, ska leverera en traktor. Han for iväg. 125 mil söderut. Kunde vara borta i veckor för att komma hem och nästan vända i dörren på väg på ett nytt svartjobb. I början tyckte jag väl att det var okej, hade ingen anledning att tro att han hade för sig nåt annat men nu vet jag. Han hade aldrig bråttom hem till mig utan stannade till hos kompisar i Stockholm. Där fanns hembränningsapparat på toan, mycket fester och säkerligen en massa tjejer. Han var alltid så upptagen av sin mobil, det plingade i den hela tiden ringde till och med på nätterna. Han berättade aldrig vem det var. Nej han ville hålla mig utanför, inte låta mig lära känna hans vänner. Han ville komma och gå när det passade honom. Jag har aldrig gråtit så mycket som under den tiden vi var tillsammans. Jag är inte svartsjuk i normala fall men nu blev jag det. Det var så mycket konstigt han hade för sig. Jag ville veta vad han gjorde när han inte var med mig. Jag ringde och skickade sms när han var borta, ibland var telefonen avslagen. När han jobbade kväll, slutade han vid midnatt, kom hem, slog upp en grogg och satte sig i soffan. Hur många nätter har jag inte somnat gråtandes av saknad. Hur många morgnar har jag inte vaknat och hittat honom sovande i soffan, flaskan tömd. När han vaknade då var jag på jobbet. Vi träffades väldigt sällan. Vi hade inte mycket gemensamt och när jag försökte ta upp det med honom så slutade det med att han vände på allting och fick det till att jag var svartsjuk och inte ville att han skulle jobba. Så var det inte. Allt jag ville var att han skulle ta sig tid för oss när han var hemma. Men då drack han eller höll till i garaget. Om man jobbar mycket är det också naturligt att man då gör något gemensamt för pengarna någongång om man bor ihop. Men han åkte på resor och söp bort pengarna. Jag hade pengar precis så det räckte till mat åt alla barn, även hans. En gång då mina pengar

var slut kom han hem med en skoter! Hade fått den i betalning för nåt svartjobb. Vi hade inte pengar till mat och när skulle vi ha tid att åka skoter?! Då blev jag förbannad. Skotern var borta nästa dag. Jag ville också få träffa hans vänner, dom flesta tjejer. Men det fick jag inte. Man kan ju fråga sig varför. Jag mådde mycket dåligt under den tiden. Jag gick ner i vikt och vägde 44 kilo som minst. Började få ont i nacke och axlar. En dag kom jag knappt upp från sängen. Jag som aldrig haft problem med sånt. Det var ångesten som flyttat in i min högra skuldra. Hade jag inte haft mina vänner så hade jag nog inte orkat med. Men jag pratade med dom och min självkänsla sa mig att det inte var mig det var fel på. Det var han som hade problem, men jag gick med på att bli utnyttjad. Så dumt. När jag ser tillbaka så undrar jag vad jag egentligen såg hos honom.

Hur kunde jag gå med på att bli så utnyttjad?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Trädflickan med Poeter.se id #23726 innehar upphovsrätten